30/05/2022

Μητροπολίτης Ιερισσού: «Το ρωμαίικο πολλές φορές τυφλώθηκε από τη διχόνοια»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Στο κήρυγμά του την Κυριακή του Τυφλού (29 Μαΐου 2022) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος συνέδεσε την ευαγγελική περικοπή με το γεγονός της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης.

«Ολάκερη η Ρωμιοσύνη στις 29 του μηνός Μαΐου θρηνεί την πτώση της Βασιλίδος των Πόλεων, της Πόλης των ονείρων μας, δηλαδή της Κωνσταντινουπόλεως. Η αποφράδα εκείνη ημέρα πλήγωσε όχι μόνο την καρδιά του Ελληνισμού, αλλά έπληξε κυριολεκτικά ολάκερη την τότε γνωστή ανθρωπότητα, μιας και του Βοσπόρου τ' αγιονέρια βάφτηκαν με το αίμα του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, του τελευταίου Βυζαντινού Αυτοκράτορα και τον Κεράτιο Κόλπο μόλυνε η σημαία των Οθωμανών

Τούρκων με την ημισέληνο. Τίποτε πια δεν ήταν σαν πρώτα, ούτε είναι, αλήθεια που ο Σερ Στήβεν Ράνσιμαν στο περίφημο σύγγραμμά του «ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ» περιέγραψε με τη φράση: «Μεγαλύτερο έγκλημα από τη Δύση δεν υπάρχει στην ανθρωπότητα, από την εγκατάλειψη του Βυζαντίου και της Κωνσταντινούπολης στα χέρια των Οθωμανών Τούρκων»! Και από τότε θρηνεί το Ρωμαίικο και η Μικρασία στενάζει και ο Ελλήσποντος πονά για τ' αφεντικά του που γίνανε υπόδουλοι των γιών της Άγαρ», αναφέρεται στο εισαγωγικό σημείωμα της Ιεράς Μητροπόλεως για την ημέρα.

Ο αείμνητος Μητροπολίτης Ιερισσού κυρός Νικόδημος στο εξαίρετο Μητροπολιτικό Μέγαρο που ανύψωσε στην Αρναία – και μάλιστα στα σπάγχνα του – ανύψωσε Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο στο όνομα της Παναγίας της Δακρυρροούσης. Και η Αγιογραφική Σχολή των Βλάχων ζωγράφισε δακρυσμένη την Παντάνασσα που την περιβάλλουν ο Κωνσταντίνος ο Μέγας που 'χτισε την Πόλη και απ' την άλλη τη μεριά ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος που έπεσε για την Πόλη, ως ο τελευταίος Ρωμηός Αυτοκράτορας. Πίσω από τον πίνακα της εικόνας Της αγιογραφείται η Αγιά – Σοφιά, τα παλάτια

είο με τη
αγράφεται

Σ’ αυτό το Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο ο σημερινός Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος λειτούργησε και έψαλε όλους τους νεκρούς της αποφράδας εκείνης ημέρας, ως καθήκον ιερό της Εκκλησίας να διδάσκεται από την ιστορία του Γένους. Τον πλαισίωσαν ο Παν. Αρχιμ. π. Παίσιος Σουλτανικάς, οι Αιδ. Οικ. π. Κωνσταντίνος Αγούλας και π. Γεώργιος Τρικκαλιώτης και οι Διάκονοί του π. Αμφιλόχιος Χάιτας

και π. Νικόλαος Τσεπίσης. Οι πόρτες του Μητροπολιτικού Μεγάρου άνοιξαν και υποδέχτηκαν τον ευλογημένο Λαό της Αρναίας, με επικεφαλής τον Τοπικό Πρόεδρο κ. Αγαπητό Κιάτο, τον Πρόεδρο του Αριστοτελείου Πνευματικού Κέντρου κ. Στέλιο Τζιτζιρίκα, τον Προιστάμενο των Πυροσβεστικών Υπηρεσιών Αρναίας κ. Δημήτριο Αλεξανδρή και αρκετούς Τοπικούς και Δημοτικούς Συμβούλους. Δέσποζε στο μέσον του Ναού η εικόνα της Παναγίας μας και δίπλα της η εικόνα του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, μαζί με τον δίσκο των κολλύβων που είχε ζωγραφισμένο πάνω του το Δικέφαλο Αετό του Βυζαντίου. Το κόλλυβο φρόντισε ο Παν. Αρχιμ. π. Ευλόγιος Τσαλαπατάνης, Εφημέριος Σταγείρων, Αγιορείτης Ιερομόναχος, που το μετέφερε ο ίδιος πρωί-πρωί της Κυριακής, προ της ενάρξεως του Όρθρου και της Ακολουθίας που και εκείνος τέλεσε στην Ενορία του.

Στην ομιλία του **ο Σεβασμιώτατος συνέδεσε την περικοπή της Κυριακής του Τυφλού (Ιωάν. θ΄ 1-38) με το γεγονός της Αλώσεως της Βασιλίδος των Πόλεων**. **Υπεστήριξε ο Δεσπότης ότι αληθεύει πως πολλές φορές το Ρωμαίικο τυφλώθηκε από το πάθος της διχόνοιας, από την αρρώστια αυτή τη διαχρονική του Λαού μας και διέπραξε δυστυχώς εγκλήματα εις βάρος της ιστορικής μας πορείας. Η Πόλη, το Βυζάντιο έπεσε για τρεις κυρίως λόγους, είπε ο Δεσπότης:**

α. Η διχοστασία και η διχόνοια των Αυτοκρατορικών Δυναστειών και ο πόθος για την κατάκτηση του στέμματος του Δικεφάλου δεν κρύφτηκε από την ώρα της ιδρύσεως της Αυτοκρατορίας μέχρι την πτώση της, δηλαδή χίλια και, περίπου, χρόνια. Η μία Δυναστεία υπέβλεπε την άλλη και το σαράκι της εξουσιολαγνείας κατέτρωγε τα σωθικά του Βυζαντίου.

β. **Την ώρα που οι Οθωμανοί Τούρκοι προσέβαλλαν στο Μάτζικερτ το μαλακό υπογάστριο της Αυτοκρατορίας επί Ρωμανού του Διογένη, το μεγαλύτερο πρόβλημα που επικρατούσε στην Αυτοκρατορία και την έπληττε ήταν η Εικονομαχια και Εικονολατρεία**. Οι Δυναστείες των Ισαύρων και του Αμορίου ζήτησαν, επί 150 χρόνια περίπου, να επιβάλλουν πολιτειοκρατία στην Εκκλησία, να παρέμβουν στα της Ορθοδόξου πίστεως, ώστε να επικρατήση ο καισαροπαπισμός. Τα πάντα περιεστρέφεντο περί αυτών των θεμάτων την ώρα που οι Σελτζούκοι Τούρκοι έστρεφαν το βλέμμα προκλητικό στο ανατολικό υπογάστριο της Αυτοκρατορίας. Και,

γ. **Η Πόλη, κατέληξε ο Σεβασμιώτατος, δεν αλώθηκε το 1453! Αλώθηκε το 1204, όταν η παπική Δύση με τις δήθεν Σταυροφορίες προσπάθησε να απελευθερώση τα Ιεροσόλυμα**. Και κατέλαβε την Κωνσταντινούπολη και όρισε και Λατίνο Πατριάρχη. Από τότε η Πόλη σφάδαζε και τελικά πληγώθηκε βάναυσα και εξέπνευσε το 1453, παραδομένη στα χέρια του Μωάμεθ του Πορθητή.

«Αυτή είναι η αλήθεια της Αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, που η Δύση παζάρεψε με τη Σύνοδο Φεράρας-Φλωρεντίας, αντί ο Πάπας να υποστηρίξη το Φλάμπουρο του Σταυρού! Και η ψυχοφθόρα διχόνοια έβαλε την υπογραφή της στην επτάλοφη Πόλη, με το αίμα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου σαν μελάνι! Ημέρα Μνήμης, λοιπόν, και περισυλλογής για να μην επαναλαμβάνονται οι ίδιες επιλογές και τα μοιραία λάθη!»

Ακολούθησε Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως του τελευταίου Αυτοκράτορα και των Υπερασπιστών της Πόλης, μοιράστηκε το κόλλυβο και παρασχέθηκε και το παραδοσιακό κέρασμα σ’ όλο τον Λαό. Ο Σεβασμιώτατος αναχώρησε

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΩ ΤΗΣ ΕΟΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ